

Levenslessen van klassen-opa Jens

Een hoopvol verhaal schrijven bleek voor mij een heuse uitdaging, ik wil geen hoop bieden aan lezers die ik niet zou kunnen garanderen. Als ik een verhaal over hoop schrijf wil ik dat dit een eerlijk verhaal is, een verhaal waar de lezers wat aan hebben, een verhaal waar ik iets aan heb gehad en waar ik nog steeds iets aan heb.

Tegen de tijd dat dit verhaal uit komt ben ik waarschijnlijk alweer 25 jaar oud. Dit maakt mij op mijn opleiding Journalistiek een soort klassen-opa. Als opa ben ik omringd door mensen die soms wel 8 jaar jonger dan mij zijn. Mensen die, net als mij op die leeftijd allen de typische trekjes van een bijna volontwikkelde puber vertonen. Ik zal ze het niet kwalijk nemen, ik was in een lang verleden ook ooit 18. En deze opa is niet zomaar een opa, hij is een opa die een dagboek bijgehouden heeft. Wat ik in de jaren geleerd heb is dus in sommige gevallen keurig bijgehouden. Dat dagboek zal ik gebruiken als stof voor dit verhaal.

Er zijn dingen die je leert als je die leeftijd net voorbij bent. Niet dat ik beweer op mijn 'rijpe' leeftijd alles te weten, maar ik hoop dat ik genoeg weet om een hoopgevend verhaal te schrijven waar de lezer wat aan heeft.

1: *Het is oké jezelf (nog) niet te begrijpen, ook is het oké als anderen dat (nog) niet doen*

Een ingewikkeld onderwerp volledig onder de knie krijgen is altijd een uitdaging. Misschien is voor een mens het moeilijkste onderwerp om te begrijpen wel zichzelf. Echter heb ik geleerd dat het proces van jezelf leren kennen niet iets is dat wordt geleerd door tijd, maar door de ervaring. Daarom zeg ik tegen jullie jonge mensen en/of jonge zielen. Geef jezelf de kans om zoveel mogelijk te ervaren. Zelfs als dit betekent dat je ongemak ervaart of dat het ongemak opwekt bij andere mensen die zichzelf niet die kans geven.

Kritiek is iets wat op je staat te wachten wanneer je besluit iets te doen wat voor jou belangrijk is. Misschien zijn je dromen niet helemaal conventioneel en onbegrijpelijk voor je omgeving. Zo mocht ik voor de lokale Stentor een keer een verhaaltje schrijven als gastschrijver. In dit verhaal vergeleek ik Giethoorn, met zijn diversiteit aan toeristen met verschillende achtergronden met New York. Als een soort melting-pot maar dan in Steenwijkerland. Op de website van de Stentor mogen de lezers reacties achterlaten op je verhaal en zo een reactie kreeg ik.

Het was de eerste keer dat ik negatieve feedback kreeg wat niet van een docent of CBR-instructeur kwam. Hij vond dat in mijn verhaal de wijken van New York niet overeenkwamen met de gebieden van Giethoorn en dat ik maar eens iets aan mijn topografische kennis moest gaan doen.

Ik had echter volgens deze Stentor-criticus wel een vlot pennetje, dat voelde als een heerlijke beker lauw water over mijn nieuwe brandwond.

Ik realiseerde me dat ik niet immuun was voor kritiek. Zelfs van deze lezer die ik niet eens ken. Ik voelde het in mijn maag en bleef maar naar de website van de Stentor kijken, naar die paar kleine zinnestjes van mijn nieuwe aartsvijand. Er kroop een verlossende gedachte mijn hoofd binnen. Zijn reactie was er nooit geweest als ik niet had geschreven, ik bied hem een platform. Dit is mijn tekst, mijn arena, hij stond slechts op de tribune. Toen deed het me niets meer. Toen was ik weer trots op mijn tekst.

Je weet nooit hoeveel baantjes je kan zwemmen als je nooit het water in gaat, en je weet nooit hoeveel frikandellen je op kan als je ze nooit bestelt. Je weet nooit hoe mooi je Wonderwall kan zingen als je niet naar de karaoke gaat en je weet nooit tot wat je allemaal in staat bent als je het niet probeert.

Je weet pas hoe tof je tekst is als de enige kritiek een topografische onnauwkeurigheid is.

2: *Je kan niet iedereen lief vinden en niet iedereen vindt jou lief*

Er is geen persoon op de wereld met 8 miljard vrienden. Dat betekent dat niet iedereen op de wereld een vriend van je is. Gelukkig ook maar, stel je voor hoeveel van deze mensen een persoonlijkheid hebben die niet aansluit op die van jou. Hoe zou je al deze mensen tevreden moeten houden? Het antwoord is simpel en je voelt hem al aankomen; dat hoeft niet. Laten we nu het aantal mensen eens wat kleiner maken. Laten we zeggen ongeveer net zo groot als het aantal mensen in jouw directe omgeving. Hoe lang zou je het volhouden als je al deze verschillende mensen tevreden moest houden? Daar is de HR-manager voor.

De PEC Zwolle fan is het niet altijd eens met de Eagles fan. De veganist is het niet altijd eens met de carnivoor en zelfs Geer en Goor hebben wel eens een meningsverschil.

Als je jezelf bent is het niet mogelijk om bij iedereen te passen. En het gaat een keer voorkomen dat je mensen op je pad krijgt die het niet met je eens zijn. En dat is oké. Wanneer iemand zegt dat hij veel liever 5 hele goede vrienden heeft dan 100 vage kennissen dan heeft hij dit door. Een vriendschap is iets waardevols, iets wat een bepaalde onderhoud en aandacht vereist. Geef het dat ook!

3: *Jouw emoties horen niet in een doofpot*

Zolang je geen psychopaat bent krijg je als mens vroeg of laat een keer te maken met je emoties. Zelfs kinderen hebben ze! Deze emoties zijn echter niet gemaakt om in de hersens te blijven zitten. Wat er gebeurt wanneer de emoties het hoofd niet uit mogen is dat ze druk gaan opvoeren. Je hoofd wordt een soort luchtbed wat tot over zijn limiet wordt opgepompt totdat hij scheurt of knapt. Dan komen de emoties er zo snel uit dat jijzelf en misschien wel de mensen om je heen overrompeld kunnen worden door de knal.

Er is vaak een bepaalde schaamte als het op emoties aankomt. Vaak wil je mensen liever niet lastigvallen met je eigen emoties of problemen. Maar denk alsjeblieft aan je luchtbed! Kijk maar eens om je heen, naar al die mensen. Zeg maar eens tegen jezelf, wij zitten in hetzelfde schuitje, jij en ik.

Degene die zijn emoties niet uit heeft lucht in zijn luchtbed, en iedereen zijn luchtbed heeft een limiet. Dus blaas je lucht maar eens uit op anderen en wees er voor iemand als hij wat lucht bij jou moet uitblazen.

Soms zit er in jouw luchtbed lucht die voor een ander bestemd is, lucht waar een ander baat bij heeft. Houdt ook vooral deze lucht niet voor jezelf. Dus wanneer je lucht hebt om iemand te vertellen dat je trots bent of dat diegene jou blij maakt, geef hem deze lucht. Ook wanneer iemand je verdrietig of boos maakt, ook deze lucht moeten we geven.

En als je van iemand houdt geef diegene je lucht, en wel nu!

In deze wereld waar we allemaal luchtbedden zijn, laten we ons best doen om elkaar niet te laten knappen.

4: *Je kan vaak meer dan je denkt*

Twee jaar geleden werkte ik voor een restaurant. Mijn functie was te omschrijven als klusjesman, chauffeur, koffiezetter, schoonmaker en ga zo maar door. Eigenlijk deed ik alles. Op een dag kreeg de baas een belletje, niks ongebruikelijks zou je denken. Totdat ik hem hoorde zeggen "oh, dan kan Jens mooi met het bootje varen!" Dat klinkt voor jou, de lezer misschien wat vaag maar ik wist precies wat dit betekende.

Het restaurant waarvoor ik werkte was onderdeel van een keten vakantieparken en andere restaurants in de omgeving. Zo ook een restaurant in Giethoorn. Een leuk feitje over Giethoorn en dit restaurant is dat het niet te bereiken is met een auto, laat staan een bestelbus vol met benodigdheden voor het restaurant. Dit houdt in dat alles wat het restaurant nodig heeft via een bootje heen en weer gevaren moet worden. Ik was van de een op de andere dag gepromoveerd tot schipper.

Ondanks dat ik onder de zeespiegel van de Zuiderzee ben geboren en bijna in de Weerribben ben opgegroeid, ben ik als de dood voor natuurwater. Het idee van door weer en wind over het Giethoornse meer te varen jaagde me de stuipen op het lijf.

Om je een idee te geven van de situatie zal ik de boot omschrijven. De boot was simpel, iets te simpel. Het was een metalen rechthoek met een elektromotor en daarmee is alles gezegd. Het besturen van de boot werd me één keer voorgedaan en daarna moest ik het zelf uitzoeken.

Twee dagen na mijn eerste en laatste les was het tijd om het eten van het restaurant op te halen.

Ik maakte de boot los en startte de elektromotor. Deed een klein gebedje naar Poseidon dat ik niet zou kapzeisen en begon mijn tocht naar het Giethoornse meer.

De boot was volgeladen met lege containers die ik weer terug zou geven aan de leverancier waardoor ik niet vooruit kon kijken. Dit eerste obstakel overwon ik door de boot om te draaien en achteruit te varen. De boot had geen systeem om de containers vast te zetten dus de containers stonden tussen de buitenste stang van de boot en een plank. Dat houdt in dat als een van de containers besloot een duik te maken, dat alle containers dat deden. Het laden en lossen ging goed alleen kreeg ik de boot niet aangelegd. Na een paar keer steken en met behulp van een touw en de leverancier lag ik aan wal.

Tot mijn ongenoegen moest ik vanaf die dag twee keer per week varen. Elke ochtend als ik daar stond, alleen en moe en met veel tegenzin hoopte ik dat de boot zou zinken voordat ik erop ging. Als dit zou gebeuren zou ik niet hoeven varen en kon ik er ook niks aan doen. Maar de boot zonk nooit, dat stomme ijzeren plakkaat was onzinkbaar.

Hoe meer weken er voorbijgingen hoe meer ervaring met de boot ik verzamelde. Op het gegeven moment merkte ik zelfs dat ik nu op gevoel de boot bestuurde, zonder dat ik persé hoefde te zien welke kant ik opging. Ik hoefde de boot niet meer in zijn achteruit te zetten.

Ik was in een paar weken veranderd van een jongen die nooit een boot verder dan 100 meter bestuurd had naar een jongen die een boot met zware vracht kon besturen tussen die nauwe en drukke wateren van Giethoorn. Ik was iemand die in zijn eentje een heel restaurant kon bevoorraden.

Ja, ik was door mijn baas in een moeilijke situatie gezet en misschien was het wel een beetje gevaarlijk. Maar door het te doen en om het elke week te herhalen werd ik steeds beter en kreeg ik zelfvertrouwen op het water. Het restaurant kreeg zijn voorraad en ik was niet gekapseisd. In het begin was ik ervan overtuigd dat het een ramp zou worden met mij op het water, ik geloofde niet in mijn eigen vaardigheid en dat was het grootste probleem. Niet de boot, niet het meer en niet de vracht of de plank.

De moraal van dit verhaal is dus; geloof in jezelf. Je kan vaak meer dan je denkt.

Nawoord

Een tekst als dit zou voor sommige een lap tekst zijn met slechts triviaal advies. En met zoveel uiteenlopende levens verwacht ik niet dat het iets kan bieden aan iedereen. Wat ik hoop te kunnen vertellen is dat de groei van een persoon zit in de ervaringen en relaties die hij heeft. En dat om onszelf constant te kunnen ontwikkelen, we deze ervaringen constant moeten opzoeken. Zelfs wanneer dit moeilijk lijkt of wanneer we ons op onbekend terrein bevinden. Nieuwe vriendschappen maken of nieuwe dingen uitproberen kan soms eng zijn of ongemakkelijk, maar het is het proberen waard.